

Evokációk 5.

A borítón
Póth-Vecsei Mária: Lány galambbal
című képe

Szerkesztette:
Vázsonyi Judit

Tervezőszerkesztő:
Dániel Zsófia

Felelős kiadó:
Vázsonyi Judit

Nyomás:
Ritter Nyomda, 2021

ISBN 978-615-01-2484-1

Evokációk 5.

Limitált példányszámú kiadás

A könyv sorszáma:

.....

Köszönet
Sinkó István festőművész kurátornak
és Pethes Mária költőnek

Póth-Vecsei Mária: A gondolat

Vaskó Ági: Álmodra hajlok

Vigyázz, ha holdudvarodra toppanok,
szemlesütve ringnak majd a csillagok.
S míg ujjad fáradt bársonyát csókolom,
szemérmesen pirulsz majd a bókomon.
Én álmodra hajlok, rárovom magam,
s pilládra fakul majd, vérző jajszavam.

Póth-Vecsei Mária: Ég és Föld között

Ligeti Éva: Ég és föld között

Nyílik az égbolt, hajnal virágzik
különleges hely rejtett zugában,
nap aurája színekre bomlik
a végtelenség vonulatában.

Fellélegzik a fülledt pillanat,
fényesedik a táj, a partvidék,
távolba révedő emberárnyak,
mint a beporzásra váró bibék.

Póth-Vecsei Mária: Lány galambbal

**Gósi Vali:
Illatod magamba zárom**

Ereimben hűvös a vágy
– veszett világ a szív körül –
hangod ma álmod szövi át
az érzés messzi menekül
Recsegő dal vagy néhanap
máskor színezüst ábránd
vágyálmainak rabja vagy
hozzám hajoló szivárvány
Tűnő mosolyod szelídít
csókod bújlik a számon
az emlék hozzám menekít
illatod magamba zárom

Zsidák Mihály: Szerelemre ítélve

**Vaskó Ági:
Bújj meg bennem**

bújj meg bennem...
bújj meg mélyen...
hadd öleljen szenvedélyem
hadd daloljon testünk vágya
szűnjön fájó némasága
bújj meg bennem...
bújj meg mélyen...
hadd ölelje fényed-fényem
hadd veszejtse csillagparázs
lelkünk tiszta öntudatát
hadd váljon az álom létté
angyalszárnyú öleléssé
bújj meg bennem...
bújj meg mélyen...
légy nyaram a fagyos télben.

Zsidákovics Mihály: Léda

H. Gábor Erzsébet: Isteni szerelem

Zeusz, Lédát, mélán nézte,
sóhajtozott elemésztve,
– enyém leszel úgy is! – mondta,
míg a tervét kigondolta.

Hattyútestet öltött csellel,
tudván, Léda, minden reggel
fürdőt vesz a langyos tóban,
vérpezsdítő asszonypózban.

Zeusz, égő férfivágyban
átfonta az asszonyt lágyan,
s testük lázas szenvedélyben
egyesült a lenge szélben.

Megfogant a hattyú magja,
Isten lett a „fattyúk” atyja,
s kettő égi gyermekének
Zeusz adott öröklétet.

Zsidák Kovics Mihály: Zivatar

Vázsonyi Ferenc: Látomás

Toscana sötét, zöld egén
oly délibábot látok én
Feketét,
ázottat.
Hirtelen ott termett
az árkád
alatt.

Lovas Katalin: Álomra hajló vízi világ

Dr. Salamon József: Párbeszéd

Tükröm, tükröm – Mondd meg nékem,
Miből sarjadt így a létem?
Nézz csak reám – láss erdőnek
Gyökereid tükröződnek.

Hisz én vagyok ott, én azt láttam
Életem ez minden ágam.
Ősök azok, kik üzennek
Sorsot, létet, hogy szeretnek.

Körmendi Rita: Tavasz tündére

Szász Delinke: Tavasz tündére

Nem is lehet tündéribb nő
a tavasznál,
Ki madárszárnyait meglibbenti
S pillangóként tovaszáll.
Ha tudnád, merre jár:
Azon a zöld réten,
Hol virág virágot ér
S virágkoszorúra
Még az ég is tágra nyitja
Sugárzó kék szemét.

Kincses János Thesaurus: Tavasz tündér éneke

Mi szárnyal, repdes
szín, remény, balzsam-illat
– én vagyok; neked
Hamvas szírom-smink
szemem madárral repül
ajkam nektárt rejt

Kaippel Emília: Tavirózsák

**Zsatkovics Edit:
Tündérrózsák**

Tavirózsa táj
tündéerkert lelkemben
tavasz tünemény
ringj
tündér
hajnalunk
taván rózsák
tündöklése vár

Király Mándi: Kitarlóan

**Zsatkovics Edit:
Kitartóan**

dér habzik fehérlik
palástba rejt
szétfoszlott álmot

**Györgyi Csaba:
Kitartóan**

a múltó pillanat
alig hallhatóan
felejtí önmagát

Király Mandi: Kereklevelű harangvirág

**Arató Csilla:
Harangvirág**

Sejtelmes hajnal,
egyedül sírok én is
Harangvirágom.

**Georgina Rio:
Kereklevelű harangvirág**

Kis virág gyenge
szirmát hajnal simítja,
rezzenő harang.

**Marcsek Anna Mirtill:
Harangvirág**

nemes egyszerűség
fényfürdőben
rácsoálkozásaim között

Király Mandi: Fázósan

Éles Anett: Árva madár dala

Kertek alatt most szisszen a szél,
fáradt sóhaja messze kísér,
hajlik a fűzfa, vesseje száll,
ágán billeg egy árva madár.

Feje fölött a tengernyi kék,
lágynak takarója végtelen ég,
hűvös a szellő, gyűl a vihar,
apró torkából száll csak a dal.

Nem menekül, hová is menne,
hiszen még hazája se lenne
távoli földön; izzik a fény...
sűrű esővel hull a remény.

Nincs fészke néki, semmije sincs,
két szárnya, léte, végtelen kincs,
hiába űzi zord zivatar,
torkából egyre száll csak a dal.

Jakab Anikó: Siófoki naplemente

Vassné Szabó Ágota: Liaison

Minden este szerelmes leszek beléd
– tódította az ég a tónak.
Megcirógatta fénylő tükrét,
és az igent mondott a hódolónak.

Arcára pasztell narancsot csókolt
– de közben magát csodálta benne –,
mintha a víz bársony simasága
csak az ő kénye-kedvére lenne.

Szürkületkor rendezte el a díszletet.
Rendelt hajnalig ciripelő zenészeket.
Az ágakra jó torkú trubadúrokat,
a nádszálak közé csipogó fészkeket.

Minden este szerelmes leszek beléd
– tódította az ég a tónak, kinek tükrét
kacéran fodrozták apró kis kacagások,
és igent mondott a csábítónak.

Jakab Anikó: Olasz tengerparton

Baranyi Imre: Adriámhoz

De régen jártam partodon, talán
nem is láthatlak egyhamar viszont,
hiányzol, vérem oldja érfalán
a kéked és hullámod hallgatom.

Vajon hajóid átszelik ma is
a hátadon bolyongva habjaid,
vagy álmaim csupán bohó, hamis
emléket űznek, szegve szárnyaik?

Úgy mennék én ölelni újra még,
beszívni ismerősen illatod,
fürödni benned július hevén,
érezni végre hűsítő habod.

Addig tudom, te is vársz majd reám,
vigyázz magadra édes Adriám!

Náduvári Zoltán: Pierrot

Vázsonyi Judit: Pierrot

A szív tengernyi könnyet tárol.
Kusza vezetékrendszeren át
cseppenként majd napvilágot lát,
de Pierrot ezzel nem számol.

Ki szeretni mer, talán bolond,
s még bolondabb, aki álmodik.
Kavarog, török, változik
ezer-szép arcod Pierrotom.

Így látom én

vonalak táncát a tánc vonalát
Az anyag lelkét, a lélek anyagát.
Szavak színét és színek szavát.
Pierrot különös ábrázatát.

Nádudvari Zoltán: Nyughatatlan

Juhos Viktor: Nyughatatlan

Megyek az esőben
a ködben a sárban.
Vizes csúszós úton
párás félhomályban.
Megyek tűző napon
tikasztó hőségben.
Sistergő aszfalton
szántóföldön, réten.
Megyek én mindenhol,
ahol még nem voltam.
Idegen utakon
térdig érő hóban.
Megyek én akkor is
hogyha nem kell mennem.
Akkor is csak megyek,
ha nincs hová mennem.

Mikóczy Dénes: Ballada

**Angyal Szabolcs:
A, B és C balladája**

A egyre csak a fát vágja,
B álló nap urát várja,
C folyton az erdőt járja,
S jaj, azok a tüzes szemek!

B. gyanakszik, s C-t bevádol,
bírói győzi igazáról:
„Láttam, ahogy boszorkányol!
Jaj, azok a tüzes szemek!”

C-t aztán tömlőbe vetik,
testét máglyán elégetik.
B kacagja napestelig:
„Nincsenek már tüzes szemek!”

A-t végül egy fa lesújtja,
B szívét a bánat zúzza,
bomlott aggyal csak azt súgja:
„Jaj, azok a tüzes szemek!”

Mikóczy Dénes: Hajnali fények

**Vassné Szabó Ágota:
Álmos reggel**

Mikor kezedből felkelek,
lebontom magamról az éjszakát.
A vajszínű nappal lopakodva fonja át
az ébredő szobát.

Dünnögsz valamit arról,
hogy „korán van, miért kelek fel”.
Kisurranok az ölelésből,
kicsit betakarlak még a csenddel.

Új nap lóg egy régi világon.
Az otthagytott poháron
nyújtózkodik az esti mámor.
Kávé és szappanillattal,
párás szemekkel,
ásítva, morcosan
cihelődik már a reggel.

Vágvölgyi Attila: Rizsrügytánc

**H. Gábor Erzsébet:
Rizsföldi vágyak**

Rizsrügyek bomlanak, hajlik a szár –
vágom a csókotat annyira már!
Nézem a néma csillagokat,
vágom a drága illatodat.

Vágom a két karod langy melegét –
mindened adtad, de mégsem elég!
Égi folyóban reszket a fény,
boldog a lét, míg él a remény.

Lágyan lefejtet a lenge ruhám –
oltsd el a szomjam, oly lázas a szám!
Vágytüzet gyűjtnak láva szavak,
bomlik a rizsrügy, duzzad a mag.

Vágvölgyi Attila: A hal és a gyöngy

**Dr. Vágvölgyi Istvánné:
A hal és a gyöngy**

Tenger vizében,
a kagyló rejtekében,
igazgyöngy terem.

**Parajdi Attila:
Egy igazgyöngy naplójából**

Bross az otthonom.
Ha könnycseppek hullnak rám,
tengert álmodom.

Benk Katalin: Margaréták

Sima István: Mezei margaréták

A falu fölött, fenn a réten
Vég nélküli fehérségben
Tetszeleg és ring a szélben
A margaréták erdeje.

Bimbóik a Napot várják
Fehér szirmaik kitárják
Virágaik méhek járnak
Zsong-bong a mezei zene.

Legelője birkanyájnak
Ékessége most a tájnak
Ám holnap itt is kaszálnak
Hát kérem Gikém,
a legszebbeket szedje le!

Ő lelkesen, örömtől ragyogva
Mintha csak erre várt volna
Szedi öles, nagy csokorba
– A vázánkban lesz helye!

Benk Katalin: Esni kezd

Parajdi Attila: Esni kezd

nagy pelyhek mögött
csenddel bélelt kabátját
rám adja a tél

Nyáry Anett: Viharban

Sima István: Úton vagyok

Úton vagyok,
Úton az Élet Óceánján,
Hánykolódom, amerre űz és hajt a szél.
S csak remélhetem,
hogy hajóm egyszer majd végre
Lecsendesült, nyugodt vizekre ér.

**Pataki Anett:
Viharban**

Hullámok közé
vetett kis vitorlás az
egész életem.

Jávorka Csaba: Gigászok kútja

Vázsonyi Judit: Gigászok kútja

Démonok kurválkodnak a kín
kerevetén, körben a kút keretén
a kövek rendje kretén, a kén
karcos bűze láthatatlan,
nem tudni, hol a vég,
csak feketeség, ami
vár, innen fel nem
repülhetsz – kár –
sem későn, sem
korán, sem főnix
sem kormorán,
az ott a halál
angyala.
A titkos
ajtó?
Az
önmegadás.
„sic itur ad astra”

Jávorka Csaba: Beatrice leveti fátyolát

**Németh János:
Beatrice leveti fátyolát**

Lelked falára írd föl* a bűnöd,
az eltékozolt vágyakat,
a ki nem mondott szerelmet.

A ködben elvetélt utak mentén
nem álmodhatod meg
a barna rögök könnyörtelenségét.

Szerelmed fátyol mögé rejtem,
nem láthatsz semmit!
Eltékozoltad a mulandóságot,

eldobtad az utat.
Én eltakartam, te kitártad.
Meztelenül állunk Isten előtt!

* *Dante Alighieri: Isteni színjáték
Purgatórium XXXI. 46. sor*

Abrahám Béla: Kikötte

Bódai Soós Judit: Kikötte

Megérinteni a végtelent?
Ó, nem lehet, azt nem lehet.
Kikötte ring a csónakom,
világgá nem mehet.
Kavicsos parton lépkedek,
és léptem súlytalan.
Megérinteném a végtelent,
ám láncaimnak ólomsúlya van.

Ábrahám Béla: Vissza a természethez

Bódai Soós Judit: Vissza

Égigérő fa nő húsból,
ha majd a földre vetve hálok,
s a föld alól utat az égbe,
a tiszta fénybe, így talállok.

Ábrahám Béla: Falu szélén

H. Gábor Erzsébet: Kis falum tornya

Látod a tornyot? Égbe meredve
nézi a tájat! – annyira szép!
Zöld-lila-kékben fürdik az este,
gyúlnak a fények, lobban az ég.

Alkonyi óra csendje a társam,
ringani vágyom álmok taván.
Itt vagyok újra! – annyira vártam,
fázott a lelkem a semmi haván.

Emlékek jönnek, s vissza a múltba,
hófehér kócsag szárnya repít.
– ünnepi köntöst hoztam az útra –
Létem reményt majd onnét merít!

Kis falum drága plédmelegébe
bújok, ha fázom, s megnyugodom.
Csillagot festek az alkonyi égre,
s álmokat sző az árva torony.

M. Sarlós Erzsébet: Fonalgrafika

Fűrész István: Fonalgrafika

Gaudí kezdte így az első vázlatot,
és máris látta, hogy angyalok szállnak ott.
A szálakból lassan egy égi csipke lett,
élt már az álom és egyre csak repdesett.

Fonal szőtt egy álmot, vagy álom fonalat?
Isteni szötte ez, teremtő folyamat.
Vonalból sík lett, a síkból pezsgő terek,
végesbe záródik a földi végtelen.

Zsolnai Tímea: Hit

**Gósi Vali:
A feltámadásig**

Hiába
társult födelem alá mindörökre
hiányoddal valami fájó lelki ínség
aki voltál kilép néha a ködből;
szavak és ízek tódulnak elém
és távoli tornyok
tájak
fölöttem csillagok égnek
emléked könnyű lepelle lesz
a szív bűvóhelyén
mosolyod ráterül a világra
mint határvonalak a valóság fölé
bár hangodat nem hallani soha már
a feltámadásig

Horváth Melinda: Nyári zápor

Epinger Erzsébet: Nyári zápor

Szakadt, ömlött s a
Buborék-gyöngyök szomjas
Földön gurultak.

Dr. Salamon József: Nyári zápor

Ma az ég a Földre vágyik
Könnyeitől minden ázik
Rövid, heves indulattal
Örvendeztet, mind a hattal
Ha a Nap is társa leszen
Varázslatuk így lesz készen.

Szilágyi Dóra: Nyár

Szilasi Katalin: A nyár

A pirulós, szöszeke kis tavasz
felnőtt lett már.
A kacér nyár
lángvörös fürtjeivel ravasz
tréfákat űz.
Szem-szája tűz.
Este kemence-meleg teste
mintha téged
ölelgetne,
közben a felhőkre kacsingat.
Villámokat
csihol, aztán
nyakon önt egy dézsányi vízzel,
és jót kacag.
De látni már
szája körül a mély ráncokat
és néhány ősz
hajszálat a
csábító, vörös zuhatagban.

Lukács Judit: Hosszú az út hazáig

Sárhelyi Erika: Honvágy

A távolság csak
illúzió, ha belül
otthon maradtál.

Juhos Viktor: Út

Megyek az úton, megyek
s mindenhol csak útra lelek.
A föld alatt, a föld felett
utak vannak, de rengeteg.
Földes út, vízi út.
Régi út, hegyi út.
Országút, légi út.
Aszfalt út, köves út.
Fel is út, le is út.
Ember ebből nincs kiút!

Lukács Judit: Varjak ösvényén

Pataki Anett: Ösvény

Fagyos földre vájják
éles csőrük
fekete madarak.
Ólmos testű felleg
zárja tőlünk
a lány napsugarat.
Hosszú ez az ösvény;
aki rátér,
az magára marad.

Kádár-Csomor Gábor: Ságvári körút

Szabó Balázs: Ságvári körút

„Először kubikosok, majd a kubisták túrták fel a várost.” Az igazság, hogy Zoli bá a kommunistákat akarta szidni, de többször jött zavarba öreg korára, mert elfelejtette, most már lehet. Akcentussal ejtette a szavakat. Erdélyből menekültek, a bátyja és az apja lázításért ültek a Bécsi döntés előtt. Nagypolgári családból mehetett csövet vágni. A Ságvári körúton csukott szemmel megmondta, vízvezeték merre megy el, mert ő rakta oda. Mindig gyűlölte a szocialista realizmust, nem tűrte a panelt. Mint egy bezárt állat, sose szokta meg a Kádár-kockákat.

Kádár-Csomor Gábor: China Hotel

Péter Béla: Szálloda ha jó

mint vedlő állat, újul meg a szálloda.
a dermedt hajócsavar türelme
végtelen. az úr immár méltán
szállhat meg oda ahol, doh- szag
már soha nem terem. tikkadt, e vidék.
hol a magas vízállás?
talán az újkori noé várakozik itten?
úgy tűnik senkinek nem kell e szállás,
pedig élhetnénk itt szépen, meghittén.
balga, ki arra vár, hogy valami megárad!
addig itt eltelhet ezer meg ezer éjjel.
így a dokkban állva nem lehet felárad!
(szállj vasútra, s menj el egy személlyel!

Angyal Szabolcs: China Hotel

Hideg ágyam a magány melegágya,
súlyos bőröndöm nihillel van tele.
Többmilliárdos földön vagyok árva.
Utam egyre hosszabb, időm fogy vele.

Kádár-Csomor Gábor: Jászkiürt utca

Vassné Szabó Ágota: Majális

A hangvillán felbúg egy A,
majd átrepüli a falat,
miközben magába szívja
a magas és mély hangokat.
Gyermek sír szoprán hangon.
Részeg bariton szól hozzá a gangon,
s egy mezzoszoprán magyarázza el,
hogy mindenki kussoljon már,
mert neki aludnia kell.
Alt hangú otthonka zeng a karban.
Sárgás körme közt barna a csikk.
Főzőkanállal a másik kezében,
a szomszéd hőstenornak
harsányan magyaráz valamit.
Koszlott lakásajtó zörögve nyílik.
Lánc-zárta részében
egy borízű basszus zeng,
ki ordítva közli a gang népével:
– a majálisnak vége.
Legyen már csend!

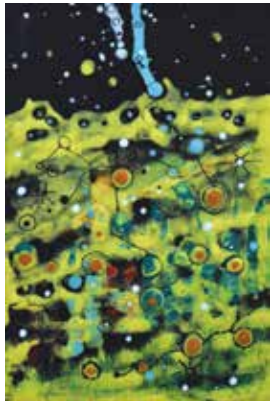

Nagy Attila: Délután

Pécsi Nelli: Délután

Ha majd egyszer egyeznek a számok,
még azon a nyáron
fogom a pereputtyom
és elmegyek.

Na nem messzire,
csak valami vízpartra,
megvásárolom pikk-pakkra
a kis házat, mi ott áll,
a partra néz és kertje vár.
Fürdök majd a vízben, fényben
s délután,
ha elfáradok a semmittevésben,
naphosszat csak bámulom
a hűs szobában, a falon
rezgő árnyjátékot.
Billen hintaszékem,
alfában verselek,
macskám az ölemben
és nyugős lelkemet mindig
– ahogy most is –, Te ringatod.

Nagy Attila: Holdséta

Pécsi Nelli: Napfogyatkozás

Nedves fűvön
csupasz lábam,
Törött, füstös szilánkot tapos.
Homályos üvegen át nézem Veled,
hogyan fedí a Hold a Napot.

Talpamon vér serken,
árnyékod rám hajol.
Sebem nyalogatva
észre sem veszem,
hogya Nap takarja a Holdat.

Tolvaj Dóra: Árnyék

Szabó Balázs: Árnyék

Fölém a falra tornyosul
Egy száraz, kormos, szürke úr.
Ruhája nincs, a bőre póre,
A fény szakítja ki belőle.

A Napot sose látta tőlem,
Ő visz haza, ha kidőltem,
Néha együtt keringőzünk,
Vacsorázunk, majd ejtőzünk.

Most nem táncol, áll meredten.
Kedvtelenül, elcsüggedten.
Menni akar, nem maradni,
Pedig kár lenne futni hagyni.

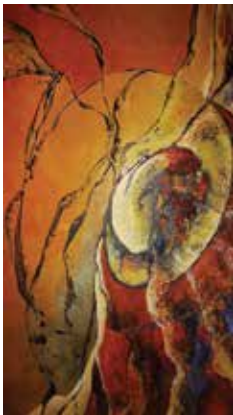
Ki is csúszna, hogyha tudna,
De talpam alá van szorítva,
Majdnem egy embernyi súllyal,
Erősen fogom kislábujjal.

Dr. Vágvölgyi Istvánné: Bánat

Kárpáti Kinga: Magány

Szólok. Nem érted.
Üvöltök. Nem érted.
Sírok. Nem érted.
Hallgatok hát, rád se nézek.
Kietlen sivatag,
hol bolyong a lélek.

Dr. Vágvolgyi Istvánné: Magból éledő

Reményi Tamás: Magból ébredő

Jött, van és lennie kell!
Csírájából kikelt az élet,
Gyönyörök sugarában mosolyog,
Szívnek gyöngéd szeretete e lélek,
Bimbódzó ártatlan apró álmom.
Hajnali hús pírban ébredt sóhaj,
Gyöngyöző sejtelmes kikelet:
Aranyló szálakkal átszőtt óhaj...
Ó, te léteket óvó, ölelő meghitt szeretet!
Pompájában tündöklő boldogság sugara,
Még álomvilágban repkedő kismadár,
Lényéből sarjadó kedves hangok dallama:
Lágy kötelék, egy csilingelő napsugár.

Lőrincz Mária Magdolna: Nősors

Körmendy-Juhász Györgyi: Nősors

Már csak a pír és rúzs rikít,
nem sző túl nagy álmokat.
Mint csuklóról olcsó parfüm,
úgy illant el az idő.
Az élet szép káoszát
emlékek kuszálják ősz-fehérbe,
édesen fáj, lassan mégis véget ér,
ez az utolsó felvonás.
Kényes felsőbbrendűség hinni,
hogyan van, kit nem ér utol,
oktalan káprázat, rezgő homály.
Virágot hajt szemlesütve,
a hiúság, a kéj, a báj,
te sem maradhatsz már soká.

Lőrincz Mária Magdolna: Tél Mártélyon

**Vassné Szabó Ágota:
Repedezett semmi**

Látod, itt maradtam egyedül.
Büszke, szép tollam megtépázva.
Tört-szárnyú madár, s körülöttem
lopakodva az elmúlás árnya jár.

A többiek már messze szálltak.
Övük minden fény,
s én gubbasztok a halálra várva
a repedezett semmi közepén.

Szilvássy Ildikó: Parton

Körmendy-Juhász Györgyi: Parton

Ez a tél, ez a kései hó,
ahogy leve csörgedez,
megfesti az éjjelt,
víztükre a hajnali eget.
Egyedül járok évek óta,
üres a pad, lámpássá változott,
vasba öntve várakozik a magány.
Lehajolnak, arcon csókolnak a fák,
csend, suttogás, sikolyok,
én akkor is várok rád.

Budai Orsolya:
Arany fényed szívemben őrzöm

Jámbor Aletta:
Párizs

Első csókodnak
mámorító emlékét
Párizs öleli.

Zsatkovics Edit:
Szerelmem Párizs

Volt
nyarunk
mámora
Szajna partján
ringat emléket
sós tengeri szellő
szerelemváros
s nyár ölelt át
kettőnket

Bartók Andrásné Gyöngyvér: Csacska macska

Georgina Rio: Csacska Macska

Csacska Macska
Furcsa szerzet
Madarat és
Lepkét kerget

Fára mászik
Párkányra ül
Magas fűben
Elszenderül

Párja még nincs
De szerelmes
Hangja ekkor
Veszedelmes

Ruhája szép
Tarka bunda
Mindig benéz
Ablakunkba

Bartók Andrásné Gyöngyvér: Farsang

Szilasi Katalin: Farsangoló

Olvad a tél, megöregszik lassan, a vége felé tart.

Farsang farkán eltűnik nyomtalanul.
Álorcát ölt mind, aki él most. Senki sem az már

így elfedve, ki volt. És becsapódhat a lány.

Meglepetés lesz majd, ha ledobja a maszkot a kérő,
s mást kap a mátká a hõn vágyott párja helyett.

Bartók Andrásné Gyöngyvér: Hódolat

Vázsonyi Judit: Hódolat

Szabad egy tánkra, lányka?
Az Ön légies bája
tetőtől talpig behálózott.
Mily lány idomok!
Megláttam,
s hajbókokok legott.
Tartása mily kecses!
Legyen hát kegyes,
méltasson, drága
csak egy pillantásra!
Egy szóra, a mosolyára!
Kérem!
Ah, legyen a feleségem!

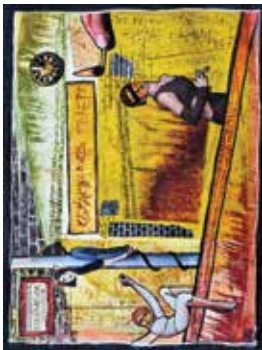
Kecső Irén: A kékség szépsége

**Dr. Salamon József:
Fohász – ég és föld között**

Ég és föld között,
Kék és kék között
Sohasem volt más, csak a lét:
Szerelmem, álmom, mind a hét.

Ég és föld között,
Szentelen kékek között
Mutatta magát minden tét:
Kérlek: Legyen elég már a hét!

Ég és föld között,
Kék és kék között
Hitem ne hulljon szerte szét
Hagyd meg kedvesem szerelmét!

Pécsi Nelli: Tíz óra múlt

Pécsi Nelli: Tíz óra múlt

Nyár esti szellő
Aluljáróban suhan
Tíz óra elmúlt
Bár tilos a dohányzás
A kacér éj tüzet kér

Hús naplemente
Hófehér és fekete
Csúszik le lomhán
Szürkére piszkolódik
Holnap minden emlékem

Előlem szökő
Oszlopra tekeredő
Szédelő idő
Vajon lesz-e alkalmam
Némán megállítani

B. Láng Ernesztin: Tavaszvárás a télben

Hajdu Erzsébet: Tavasz elé

Tavasz, hullámzó nedv dagálya,
teremtés rohama, ömölj át
a téli haldoklás zúrzavarán,
de ne söpörd el az első virágokat,
inkább mutass villámló
zöld-színű napokat!

Sugározz színes mozdulatok
bizonyosságával,
légy velünk vér-arany tűz,
fuss át illanó lelkünkön,
lebegj, mint ámulat szárnyán a
pillangó!

Jeles Teréz: Érzelem

Vázsonyi Judit: Évgyűrűk dala

Fagyból, esőből, napból szélből,
mókusergetőzésből,
madarak dalából,
bogárfutkosásból,
évszakok változásaiból,
évtizedekből, évszázadokból
komponált altatódalt.

Gyermekeit a szél messzire vitte.
Búcsúzik, de nincs egy sem körötte.
Bölcsőjében elringat még egy
juharsarjat,
sóhajt utolsót s véget vet a dalnak.

Jeles Teréz: Lant

Dufek Mária: Virrad

Lanton játssza a szél fenyők dalát,
ritmikusan mozog levél és ág.
Megindult felhők ejtenek könnyet,
így cseppceskével az égnek könnyebb.
Szárak kanyargó földutak isznak,
tóba hull a köd, s lassan felvirrad.

Doszpoly-Sáfrány Zsuzsanna: Vízidémon

Vázsonyi Judit: Mégis

Villám-égette, vihar-verte fa
áll a tóparton csonkán, egymaga.
Nedves fövényre hullik a kérge,
foszlik hallgatag, nincsen jajszava.

Az éjszaka búskomor, lidérces.
Halott? Vagy rosszat álmodik a táj?
Kékjeit a zöld már fojtogatja
és a víz segítségért kiabál.

Olthatatlan sötétnek tűnik
s mélyén fekete iszap a bánat
Felszínére az angyalok mégis
fényes sugarakat muzsikálnak.

Fehér Irén: Őseink hagyatékából

Marcsek Anna Mirtil: Őseink hagyatékából

Összetört köveken
hallgatom a csendet,
vénülő kezek
érintését érzem.
Békesség, imádság
áramlik az ereken,
sziklahasadékból
sírkő meg oltár.
Koldulom az időt,
a falak nagysága
halhatatlan
bölcsekkel időz.
Őseink hagyatéka
vésett pillanat,
kettőtört arcok
hieroglifája.

Nemes Zoltán 'mettor': Születőben

**Váradi Csaba László:
Születőben**

Rezzenéstelen arccal figyelem,
Hogy alakul kezem közt alakja,
S néz vissza a szemembe,
Rezzenéstelen arca.

Nemes Zoltán 'mettor': Ebéd után

Baranyi Imre: Filmforgatás

A ház előtt csak ült az ócska lócán,
sovány ebédje éppen elfogyott,
múló idő nyomott hagyott a házán,
a sors egy régi filmet forgatott.

Csak ült, a korhadó lomoknak csendjét
hallgatta egyre, elkalandozott,
talán letűnt ifjúkorát kereste,
mit elsodortak már a távolok.

Szemernyi béke költözött szívébe,
lelkébe végtelennek árja szállt,
a lét keskeny szélén csak üldögélve
figyelte már a megváltó halált.

Aztán a fények elhomályosultak,
miközben vége lett a forgatásnak.

Tongori Szilvia: Vörös gém

Erdélyi Anika: Vörös gém

Ha szárnyad színe
véredtől is vöröslik,
szállj fel, s menj tovább!

Szász Delinke: Vörös gém

Nem szárnyalhat már
A rab madár,
Kinek szíve
Felszabadításra vár,
S az idő vérző sebeit tépi már.

Vaskóné Gálfi Erzsébet: Búcsúzik az ősz

**Vassné Szabó Ágota:
Vizezettek a kékek**

Bokor csücskén remeg a pára.
Unatkozva ásít egy rigó.
Másik ágon tollászkodik a párja.
Már nincs sárga száj, mi etetni való.

Fázósan didereg a mazsolaszem.
Narancs ruhájában feszít a som.
Készül a kökény brokát kabátja,
s az avaron, vackára cickány oson.

Vizezettek a kékek.
Tolongnak a barnák.
Szerelmüket mézszínűn,
földszagúan vallják
a nagy-palettán szétcsorgó színek,
s alájuk bomlik lágyan a liget.

*Köszönjük Pethes Máriának
a segítséget és ezt a verset.*

Pethes Mária: Neved viseli

hagyom hogy te legyél a táj békéje
nappalok rövidülése délutánok bíbora
nyárfák eget kémlelő magasa
kisdéd szellők nyugalma
fények-árnyékok összeborulása
levelek vak lebegése az öröklét dicsérete
felhőtornyok leomlása a Tó szelídsége
hullámok olívdzöldje hattyúk hófehérje
vitorlások hangárba vonulása
híd napsárgája part csípős csöndje
vacogó gyümölcsfa aluszékony rügye

hagyom hogy te legyél a megígért este
a hozzám vezető szabadon lélegző út
a csók ami eltünteti számról a rúzszt

a győztes pillantás minden apró
ürügy a kényeztetésre az arcomat
felszántó
ébren töltött éjszaka az ablakban
mosolygó
holnapok fénye a vég nélküli kezdet
a könyveimet fellapozó idő
a kilátás szebb napokra
hagyom hogy eljegyezd magad
sóhajommal ami neved viseli

